

Csordás Barbara

Nekem a Balaton

Még boglyas bokrok titkolják előlem,
ék és béke a táj, bakot nem lőttem!
Végtelen pasztell tükör, mely kápráztat,
ég a szabadság, pirul az ábrázat!
A Földet kisujjal körbeforgatod,
közel a Bakony, bólogat kobakod!
Kősziklán pózol a sirályok sora,
jó a tavi szél, s dagad a vitorla!
A bőröm hús vízcseppek csókja óvja,
s őrzöm ampullában, a téli óra,
a napfény aranyló esszenciáját.
S a tajtékos hétköznapiok vitáját,
a pagonyok rőt szőnyegén lépkedve
hagyom el, mely békét simít lényemre.
Kócos fák erődjében bújó otthon,
hódolattal, a lankák ölén honol.
A dűnék vére, s folyékony aranya
tűnjék fel délibábos horizontból,
könnyedén vezesse lábamat feléd!
Fövenyén, a stégen, elér a remény,
és kikötve hajóm e meghitt parton,
érezem újra, mi nekem a Balaton!